

Részlet a Nyakunkon a szerda c. regényből

Szexuális étvágyamat fokozta anyám halála. Sőt, a halálával függ össze az is, hogy szeptember végén ősszeköltöztünk Atillával. A temetésről vonatozom haza, nézem az ablakból a kukoricamezőn lefelé sétáló napot. Szívemben tiszta derűvel gyönyörködöm az egyszerű idill képeiben, és arra gondolok, hogy ezt a napot egész jól megúsztam! Derűm ellenére, ott motoszkál, hogy nincs vége még a napnak. Közeledik az est, és ki tudja, mi minden történhet az ember lányával, anyja temetésének éjszakáján.

Felhívom Atillát. Mindig tőle remélek védelmet, ami agrém, hisz ha ő nincs, nem szorulnék védelemre. Mára három gyerekem, szerető férjem volna! Legalábbis így képzelem.

– Szia! Alkalmas?

– Aha, mondd csak, mi újság?!

– Vonatozom haza a temetésről... Szép volt.

– Az jó!

– Figyu. Ma nem bírok egyedül aludni. Alhatok nálad?

– Neem! Ma biztos nem.

– Mért?! Attila, ez fontos!

– Ezért!

Kinyomom a telefont.

Kínoz a gondolat, hogy évek óta a szeretője vagyok, nem akármilyen, és ezen a napon még sincs mellettem! Tudom, persze, azért csinálja, hogy véletlenül se higgyem, számíthatok rá. Virágot se hoz soha. Még azt találnám képzelni, hogy szeret!

Megszoktam virágtalan életünket, ma mégis úgy érzem, betelt a pohár! Anyám halála, a temetés furcsa szépsége felverte tisztánlátással. Visszahívom, és rövid úton szakítok vele.

Érti a döntést, nem is tiltakozik. Azonban váratlan készséggel, baráti alapon cipelni kezdi a piacról nekem a görögdinnyéket, a lakás apró férfimunkái szempillantás alatt elvégződnek, ha meglát az utcán, kedvesen rám köszön, sőt, utánam szalad, hogy mint jó barátjával, kedélyesen és hosszan elbeszélgessem.

Ha már így beszélgetünk, egyik alkalommal elmesélem, hogy megismertem egy vállalkozót. Arról nem szólok, hogy új ismeretségem forrása egy Nők Lapja-hirdetés, amire válaszoltam. Ő is Attila, magas, ötvenéves, két kamasz gyereke van, és akar melléjük egy feleséget. A kérdésre, hogy komoly-e a dolog, talányosan „még nem tudom”-mal felelek.

Tényleg nem tudom. Tetszik a pasi. Az autója, szaunás háza, a fedett grillező az udvar sarkában, és a kosárpálya is. Őszül, de magas, és száznyolcvan centi felett sok mindent megbocsátok egy férfinak. Otthoni konditermének köszönhetően atlétatermet, épp új vállalkozásba kezd, a több generációs, tűzbiztonsági vállalkozás mellett.

Megkérem, magyarázza el új vállalkozása lényegét. Olyasmi, hogy ha az ember vásárol, cserébe pénzt kap, az elköltött pénz egy részét vissza. Elsőre jól hangzik, de a részletek miatt – az ördög lakhelye – megjósolom, hogy nem fog menni a dolog. Végző soron, piramisjáték ez, és ha erre én rájöttem, mások is rá fognak jönni, vagyis nem lesznek újabb és újabb tagok, ami a dolog lényege lenne. Azt tanácsolom, ne fektessen ebbe milliókat, de nem hallgat rám, ami rendben is van.

Egy őszi parkban sétálva beszélgetünk erről, egymásba karolva. Túl könnyen öltöztem a csábítás végett, fázom. Ő meleg, kockás zakót visel, egyszínű, vasalt élű öltönytadrággal. Séta közben ránézek, szép az arcéle, orra Mátyás Királyéval vetekszik. Langeléta alkatát alig észrevehető görnyedtséggel hordja. Az őszi bokrok levelei jól illenek érett férfisságához. Mintha egykorúak volnának, ő és az utolsó színpompájában tomboló természet.

– Attila! Mi lenne, ha innánk valami meleget nálad?

Csodálkozva néz rám. Mikor tegnap felmentem hozzá, rohammal próbált bevenni, de ellenálltam. Igaz, nem nagy meggyőződéssel.

Most joggal gondol arra, tényleg a meleg italt kívánom-e?

Kiautózunk a külváros csinos, kertés részére. Mintha falun volnánk. Alig látok budapesti buszt az utakon, viszont kis boltokat, út menti zöldségest, a kerítésről házi lekvárt árusító házakat annál többet.

A garázsból megyünk fel a házba. Ma sem tetszik jobban a berendezés, mint tegnap, sebjaj. Gyorsan begyűjt a kandallóba, italt tölt, kész is a hangulat. Kilépek csizmámból, széles övem kioldom, és engedem ruhám lecsúszni a csípőmön. Mindössze egy kurvás harisnya marad rajtam. Lobog a tűz a kandallóban, és én alig várom, hogy meztelen nyúljak el a lángnyelvek mellett.

Lassan szeretkezne, finoman. Én nem, a szex önmagáért kell. Kigombolom az ingét, levetkőztetem, és a magam kedvére babrálok kicsit rajta. Engedem, hogy ő is ezt tegye velem. De gyorsítanék, faszt akarok magamba!

A legcélravezetőbb pozíciót választva ráülök, és használom az alattam nyögdecselve verejtékező férfit. Élvezettel kényeztetve csiklómat, kényelmes tempóban meglovaglom. Hatalmam kiélvezve táncolok felette. Ő boldogan kiabálni kezd.

– Megbaszol! Istenem, megbasz ez a kis kurva! Jaj, ne hagyj abba!

Dehogy hagyom! Összpontosítva legkéjesebb pontjaimra, alaposan hozzádörgölődöm. Belendülve vágózom felette, fejem hátravetve nyeritek, majd kis sikolyokkal, ritmusosan elévezek. Szerencsére ő is, így nem kell udvariasságból tovább magamban tartanom. Jóllakottan fordulok le róla. A tűz felé fordulva, neki háttal nyújtózom el, bámulom a kormos üvegfalra simuló lobogó lángot, aztán röpké, mély álomba szenderedek.

Arra ébredek, hogy simogat, végig, lassan a hátam, egész le a combom tövéig. Ott elidőz, nem bír megválni nedves porcikáimtól.

Nem bánom, ha ennyire akarja, elévezek újra. Hadd képzelje istennek magát!

Ezután kérek egy italt, a párnának támaszkodva kortyolom, közben nézem a tüzet, és tehetséges hadvezérnek érzem magam. Fél mosollyal tűröm, hogy tovább kényeztessen, szavakkal, cirógatással, finom vacsorával. Kedvesen dorombolok, de már nem érdekel.

Másnap ex-Atival vidékre megyünk. A szüleim látogatom meg, és mivel messze laknak, ő barátilag felajánlotta, hogy levisz kocsival.

Lelkesen beszél az út alatt hozzám, abban a könnyed modorban, amiről jól tudom, kegy. Alapesetben zárkózott, amit ügyesen leplez azzal, hogy engem beszéltet. Nyitottságával akkor ajándékoz meg, ha nagyon tetszem, vagy ha akar.

Megállunk pisilni. Épp a harisnyám húzom fel, mikor csörög a mobilom. Ati előzékeny utánam hozza a bokorba. Vajon elolvasta a képernyőn, hogy Attila hív?

Újabb randevút kér, igent mondok, és hagyom, hogy ecsetelje előző esténk nem múló varázsát. Kuncogok, kétértelműen, és egyértelműen élvezem, hogy egyik Attila mellettem, a másik a telefonban ugyanazt akarja tőlem. A beszélgetés végén visszaülünk, és Atika megkérdi az eddigi könnyed modorban:

– Ki volt az?

– Az új ismerősöm... említettem neked.

– Ja! Az?... Mennyire ismered?

– Egyre jobban... Be akar mutatni a gyerekeinek. Koncertekre visz, sokat találkozunk. Ahogy kell.

– Így kell?

– Így. Azt mondja, írjunk közös regényt. Mármint, hogy a kettőnk életét fűzzük egy regénybe. Ilyen ódivatúan fogalmaz! De ismersz, bírom ezt.

– Ismerlek.

– Kicsit!

– Egy kicsit biztos!

Ezt olyan hangsúllyal mondja, hogy önelégült hangjával tulajdonképpen arról biztosít, nála nem ismer senki jobban. Ezt igazolni kívánja egy kis példabeszéddel.

– Például tudom, hogy étteremben mindig két fogást rendelsz, holott nem bírsz annyit enni, jóllaksz az elsővel. Ez ugyanaz a mohóság, amivel szeretkezel. Ha megkérdem, mit szeretnél, felsorolsz vagy három fantáziást, de választani nem tudsz, mind akarod, egymás után. Viszont az elsőnél akkorát élvezel, hogy elalszol utána!

– Nem igaz! Sose rendelek két adagot!

– Neeeeem-e?

Pimasz! De megnevettet.

Hajtunk a sztrádán, nem nézem a kétoldalt elsuhanó tájat, nem érdekelnek a megsárgult lombok, nyilván szépek. Attilát nézem, figyelmesen. Reagálok a szavaira, csivitelünk, mint az egy villanydróra szokott madarak, otthonosan. Ugyanakkor felvillanyozva, mert rugalmas, fiatal teste mellettem, a fizikai közelség, erotikus élmény önmagában. A feszes világoszöld vadásznadrág kirajzolja ágyékát, a fekete pólóban jól látom mellizmait. Nem bírom nem nézni. Ő közben arról beszél, hogy barátjával elhatározták, sportruházati boltot nyitnak. Unják az alkalmazotti létet, nem nekik való, és nem visz sehova.

– Recesszióban akarsz boltot nyitni?

– Ez van. Emiatt nem szabad meghátrálni!

– De miből? Nincs is pénzed!

– Az mindegy! A körülmények nem számítanak, ha van egy döntés.

– De pénz nélkül hogyan?!

– Kölcsönből.

– Jézus!

Kicsit kéjesen felnevet.

– Ezt csak így lehet!

Valószínűleg igaza van. Lenyűgöz az elszántsága, ugyanakkor riaszt. Tudom, hogy megcsinálja, mert elhatározta, de rém veszélyesnek tűnik.

– És hol lesz a bolt?

– Még nem tudjuk. Most keresgélünk helyiséget.

– Merre?

– A Ráday ideális lenne.

– Ja, egy perc az albérletedtől.

– Nem sokáig. Elköltözöm.

– Hogyhogy?!

– Nem tudom fizetni, túl drága.

– Attila! Ez most komoly? Boltot nyitsz, mikor az albérletedet sem tudod kifizetni? Nem mondd komolyan!

– Ezt hívják előre menekülésnek – mondja nevető szemmel rám sandítva.

– Az előre menekülésről jut eszembe. Emlékszel a bankár pasimra?

– Hogyne, minden volt pasidra emlékszem.

– Még mindig jobb, mint hogy én egyetlen csajodról se tudok, illetve egyről...

– Gondolod, hogy jobb?!

Grimaszolok.

– Sose találád ki, mi történt szegény Johnnal!

– Nem is kell, majd te elmeséled.

Rásandítva folytatom:

– Tönk-re-ment! Albérletben él! A Jaguar helyett kismotorral járt egy darabig, most biciklizik!

– A mindenit!

– Ja, a bringát a szeretője vette! Eteti, itatja a nő, cserébe nem szereti. Ez a legviccesebb. Pedig fénykorában arról álmódott, hogy lesz egy nő, aki csak a farkáért akarja. Vigyázz, mit kívánsz!

– Az biztos! De mi történt?!

– Megvádolták sikkasztással. Évek óta tart a per, ráment mindene.

Éles fütty Attila válasza.

– Mikor együtt voltunk, a túlzásaiért kicikiztem! Vett például egy sima sálat, ami annyiba került, mint écssanya havi nyugdíja. Kurvára kiakadtam!

– Nem csodálom.

– Utánam jött az öregedő színésznő, akinek mindig egy bankár volt az álma.

– Vannak ilyen nők.

– Johnnak sokáig be se jött, a nő udvarolt neki.
– Micsoda?!

– Mondom! Aztán hirtelen lett a Jaguár, a rózsadombi villa. Egy hétvégét Londonban töltöttek, a következőt Párizsban, a rákövetkezőt Milánóban. A nő szerepet kapott valami szappanoperában. A szarkeverő, ellenszenves asszony szerepét. Néha bulvárlapokban is felbukkantak.

– Celebek lettek?
– Huszadrangúak. De látszott, hogy ők így képzelik a boldogságot. Ehhez képest, egy benzinkútnál azt látom, hogy John nem tudja kifizetni a benzint!
– Látszatvagyon?
– Ekkorra igen. Mondtam neki, hogy adja el a Jaguárt, és éljen szerényebben. Azt válaszolta, hogy a Jaguárért nem kapna sokat, és hogy a presztízs a tőkéje, ha Jaguárral megy a bankba, kap hitelt.
– Ebben van valami.
– Ekkor mondta, amiről az egész eszembe jutott, hogy „ezt hívják előre menekülésnek”. A nőt is ekkor rakták ki a szappanoperából. Meghalt.

Kárörvendően nevetek, ami Atit mosolyra fakasztja.
– Nyilatkozta, hogy belebetegedett! A képernyő nélküliségbe.
– Azt kapta, amit érdemelt!
– John is. De sokkoló volt látni lecsúszva. Adtam neki húszezer forintot. Majd étterembe vittem. Gondoltam, szerényen megvacsorázunk, de békacombot kért.
– Jellemző!
– A következő alkalommal cipőt vettem neki, aztán jöttek a pakli cigik, a végén már csak rántottát kapott vacsorára, mert kiderült, hogy aznap nem evett. Ekkor ébredtem rá, hogy nem tudom finanszírozni az életét.
– Szép, hogy egyáltalán megpróbáltad.
– Ja, mondta is, hogy arányaiban visszaadtam, amit kaptam tőle.

Sóhajtok.
– Akkoriban volt pénzem. Neked is segítenék, ha bajban volnál!
– Bajban vagyok!
– És, hogy segítek? – kérdem évődve.
– Azt neked kell tudni!

A boltalapítási bátorsága tényleg támogatást érdemelne. De nincs pénzem, társtulaj nem lehetek. Nem is akarná.
Esní kezd, alig látjuk az utat. Jobban kéne figyelnie a vezetésre, de rám figyel. Eltévedünk, rossz helyen fordult le, egy kis mellékútra. Mellettünk kétoldalt erdők, mezők szaladnak, majd a keresztnél döntenem kell, jobbra vagy balra. Jobbra fordul. Jó, én is arra mentem volna. Az eső közben egyre jobban esik, az ablaktörő csapkodva küzd velem, fájni kezdek a látványtól, csendben megkérem, hogy fűtsön be. Fűt, pedig a benzín ki van számolva, kérdéses, hogy így elég lesz-e.

Nem veszek tudomást arról, hogy az ügyetlensége miatt eltévedtünk. Jobban szeretem érte, hisz ez bók, rám figyel! Ő is nyugodt. Közös vétünk ezúttal is összekovácsol minket.

Némi kanyargás után kiérünk a jó útra, az eső is eláll, süt a nap, csillog az aszfalt, halvány szivárvány rajzolódik az ég aljára, néhány szín csak, de jó nézni. Mosolyogva beszélgetünk tovább.

Otthon a faluban kézen fog, így közlekedünk. Kedvesen elbeszélget a szüleimmel, sokat eszik levesből, húsból, mindenki elégedett. Úgy viselkedik, mintha a férjem volna. Nem értem a dolgot, de hagyom. Természetes.

Esteledik, hazafelé hajtunk a sztrádán, mikor egyszerre szó nélkül behajt egy kis földútra, leállítja a motort. Egy pillanatig csend van a sötétben, majd hozzám hajol és megcsókol. Hosszú csók. Rég lefajtott vágyakozás feszül benne, legszívesebben összeroppantana, érzem. Szenvedélyesen úgy nyalogatja a nyelvem, mintha a csiklóm volna, közben az egyik mellem simogatja. Zsibbad minden porcikám, az ujjaim is elgyengülnek, körmöm íve szikrákat szór. Felér egy szeretkezéssel. Legjobban mégis azt szeretem, ahogy minden egyes izma megfeszül, összerándul, mikor magához ölel.

Beindítja a motort, szó nélkül autózunk tovább. Nézem a sötétet, ő szokásos eleganciájával vezet. Boldog vagyok, nyugodt, elégedett. Arra gondolok, hogy így kéne átutózni az életen, egy soha véget nem érő sztrádán. Hangosan nevetek közhelyesnek talált érzésemem, ami csak tovább fokozza jókedvem.

Megállunk egy benzinkútnál, kifizetem a benzint a pénztárnál, ő nem tudná, közben veszek egy kis marcipánszívet. Ketten esszük meg az autóban, majszolás közben eszembe jut valami.

– Mi lenne, ha nem keresnél albérletet, hanem átköltöznél hozzám?
– Ez most hogy jutott eszedbe?
– Logikusnak tűnik. Spórolnál egy kis pénzt. Gondolom, jól jönne a boltalapításnál.
– A bolt miatt akarod?! Ez fura!
– Nem igazán a bolt miatt.
– Köszí... jólesik. Nagyon aranyos vagy.

Aranyos akarok lenni utoljára!
Továbbautózunk, kissé feszült vagyok attól, hogy akkor most engem visszautasítottak?! Úgy teszek, mintha mi se történt volna, ezzel próbálkozom. Másról beszélünk, a forgalomról, minden másról. Végül leállunk a házam előtt. Ő segít felhozni a csomagjaim, van bőven, szüleim felpakoltak finomságokkal. Fent az előszobában leteszi a pakkokat, és utána, természetes mozdulattal térünk át a szerelmeskedésre.

A végén, fejét hódolattal teli megadással az ölembe hajtja, belém szagol, elpihen hosszan. Ezt szeretem a legjobban. A kéjnél is jobban, a nyugalmi állapotot, ahová vezet. Azt, amivé tesz, amivé válok, az évezredes percek alatt, a karjában. Boldog vagyok. Egyszer csak felemeli a fejét, a szemembe néz és megszólal.

– Az jó, ha hétfőn költözöm át?
– Jó.

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Pomázi Adél

Látó Szépirodalmi Folyóirat